

bir

O gece gökyüzü yıldız doluydu. O kadar çoktular ki, gökyüzündeki karanlık, ayın parladığı gecelerdeki gibi ışıktan bir tülle örtülmüştü sanki.

Yüzünü pencerenin camına yapıştıran Arno, *Yıldızlar beni görüyor*, diye düşündü.

Kendini yalnız hissettiği gecelerde hep bu cümleyi tekrarlardı.

“Yıldızlar gökyüzünün gözleridir,” derdi Myriam da. “Ay, ağzı; Güneş de başındaki tacı.”

Ya kuyruklyıldızlar? Kuyruklyıldızlar neydi

gökyüzünün? Belki saçları, belki de kaşları. “Kuyruklu yıldızlar gök cisimleridir,” diyordu öğretmeni. Öğretmeni de mi canlı olduklarını düşünüyordu?

“Annen sana çok masal anlatıyor.”

Arno içini çekti. Yaklaşması beklenen kuyruklu yıldız kafasında tam olarak canlandıramıyordu... Uzun ve ışıltılı kuyruğuyla, bir kraliçe... Şu aşağıdaki ormanın üzerinden, aniden ortaya çıkıverecekti, tıpkı Myriam gibi. Onun gibi güzel.

Alnını buz gibi camdan uzaklaştırdı. Kuyruklu yıldız her düşündüğünde içi ürperirdi.

“Bin yılın en büyük kuyruklu yıldız, olağanüstü bir olay,” demişti öğretmeni. Bunun ne anlama geldiğini yalnızca annesine sorabilirdi.

“Gökyüzünde ilk yıldız gördüğünde, gözünü ondan ayırma ve bir dilek tut. Mutlaka gerçekleşir,” demişti Myriam. Onun annesi hep böyle yapıyormuş.

Bruno uykusunda konuşup öksürdü. Arno pencereden, erkek kardeşine bakmaya gitti. İçinden yeni çıktığı, henüz soğumamış yatağı onu çağırıyordu. Yorganın altına gir, gözlerini kapa, uyumaya çalış...

Uykusu iyice açıldığına göre, artık Myriam'ı beklemeliydi. Bu yılın son kutlamasıydı San Martino, yılın son danslı toplantısı. Ardi kıştı.

Myriam şubat sonuna kadar evden çıkamayacaktı.

Bir gün beni de götüreceksin, diye düşündü Arno, yi-

ne penceredeki yerini alırken. *O zaman eve, gecenin karanlığında tek başına dönmesi gerekmeyecek.*

Dışarıyı incelemeye başladı: Upuzun bir çayır; arkasında, ormandaki ağaçların oluşturduğu koyu ufuk çizgisi, onun da üzerinde kırmızımsı bir aydınlık. Köydeki kutlamadan yükselen ışıkların aydınlığı. Kimi zaman sesler de duyulurdu, ama o an hepsi kesilmişti. Belki de kutlama bitmişti. Gözleri kapanıyordu Arno'nun. Açmaya zorladı. Biraz daha dayanmalıydı. Belki Myriam'ın ona gereksinimi olabilirdi. “Myriam'layken insana sabır gerekir,” derdi Bay Lorenz, “yalnızca sabır.” Sabır, Arno'da vardı.

Çünkü Myriam annesiydi ve Arno onu çok seviyordu.

Kapının kilidinde dönen anahtarın sesiyle uyandı. Sonra, Myriam'ın karanlıkla devinen bedenini işitti. Kedi gibi sessiz ve sakindi Myriam, hiçbir şeye çarpmadan hareket ederdi.

“Bekledim seni...” dedi Arno, suçluluk duygusuyla. Oysa yalandı söylediği, uyuyakalmıştı. Yine de annesi ona doğru eğildi ve sıkı sıkı sarıldı.

“Buz kesmişsin,” dedi kıkırdayarak, “dışarıdan da soğuksun.”

“Sense sıcacıksın!”

“Koşa koşa geldim de ondan.”

“Eğlendin mi?”

Annesi daha yüksek bir sesle kıkırdadı.

“Ayy, evet!”

“Dans ettin mi? Nasıl dans ettin, gösterebilirsin!”

Annesi uzaklaştı. Arno onun, odanın karanlığında yürüyüşünü, adımlarını usulca atışını, sonra ayaklarıyla yere vuruşunu, parmaklarını şıklatışını ve eteklerinden çıkan hışırtıyı dinledi. Annesini görmüyordu ama görüyormuş gibi, her hareketini izliyordu. Sonra, annesi bir anda durdu.

“Biraz daha...” dedi Arno.

“Olmaz. Hadi artık, uyumamız gerek.”

“Beni ne zaman götüreceksin?”

“Sen daha küçüksün.”

“O zaman kucağına al.”

Yine kısa bir gülüşün ardından Myriam, Arno’yu kucağına aldı ve hiç zorlanmadan havaya kaldırdı. Annesi güçlüydü. Arno başını annesinin omuzuna, boyun boşluğuna dayadı. Annesinin üstüne sinmiş kasım soğuğunun kokusunu ve atmakta olan bir damarı duyumsadı. Gözlerini yumdu.

Artık uyuyabilecekti. Kuyruklyıldızı düşünmesine gerek kalmamıştı. O da ne zaman gelecekti; bir hafta sonra mı, bir ay sonra mı... Belki o zaman bu konuyu annesiyle konuşacak, birlikte bir dilek tutacaklardı.

“Anne, Ay’la yıldızların masalını anlatır mısın?”

Artık hepsi yataktaydılar. Bruno’nun usul usul soluk alıp verişlerinden başka bir şey duyulmuyordu. Arno, annesine iyice sokuldu.

“Tanrı gökyüzünü yaratacağı zaman, göğü, gündüz için maviye, gece için siyaha boyamaya karar vermiş. ‘İnsanlar da, hayvanlar da siyah gökyüzünde bir şey görmeyince daha iyi uyuyabilirler,’ diye düşünmüş.”

“Ama gece avlanmak zorunda olan hayvanlar karanlıkta hiçbir şey göremez hale gelince, bu duruma itiraz etmişler. O zaman Tanrı, ‘Gökyüzüne göz vereyim ki, tehlikede olup olmadığımıza baksın; ışık vereyim ki, hiçbir şeyden korkmayın,’ demiş. Ancak Ay o zamanlar o kadar küçükmüş ki, ağlamaya başlamış... Arno, uyudun mu?”

Myriam dirseklerinin üstünde doğruldu ve lambayı yaktı. Uyuyan iki oğluna, rüya evrenindeki sarı kafalı oğluna ve yanında yatan yabancı kara kafalıya baktı. Gülümsedi.

Myriam’ın altın kızılı saçları omuzlarına ve çıplak kollarına dökülüyordu. Yirmi beş yaşındaydı ama o da küçük bir çocuğa benziyordu.

iki

Myriam, Arno doğduğunda on beş; buzların erimeye, karların arasından kardelenlerin baş vermeye başladığı ve Nenele'nin geri dönmemesine gittiği o mart sabahında on dört buçuk yaşındaydı. Sessizce çekip gitmişti Nenele. Sessizce. Belki, her sabah ekmek kırıntısı bulma umuduyla kapılarına gelen, soğuktan donmuş o iki serçeciği korkutmamak için; belki de konuşamayacak kadar yorgun olduğundan. Kim bilir? Sabaha kadar öksürmüştü. Sabah olunca da, öksürüğü kesilmişti.

“Nenele?..”

Nenele, alıp verdiği kısa bir soluğun ardından gülümsemiş, Myriam'ın elini sıkımsı, sonra da göklerdeki iyi kalpli kral Urianus'un* ülkesine gitmişti. O ülkede havalar ne sıcak, ne de soğuktu. Orada, kendileri gibi insanlar için kuştüyü bir yatak ve bir tas çorba hep hazır bekliyordu.

Nenele, Myriam'a bu ülkeden çok söz etmişti. Hem Myriam'ın annesi de orada, Myriam'ın haberlerini almak için Nenele'yi bekliyordu.

“Annemi gördüğüm zaman, önce ona büyüdüğünü, güzeller güzeli bir kız olduğunu ve artık kendine bakabileceğini söyleyeceğim. ‘Gönlünü ferah tut,’ diyeceğim ona, ‘Myriam yaşamın sırlarını ve tehlikelerini çok iyi biliyor.’ Sonra ne kadar cesur olduğunu, açsözlü olduğunu, müziği kuşlar gibi çok sevdiğini, bir yaprak gibi uçuşarak dans ettiğini anlatacağım. İşte o zaman, annenin gönlü ferahlayacak,” derdi hep Nenele. “Anlatacaklarım bittiğinde, annen bana mutlulukla sarılacak, sonra da bana Urianus'un sarayını gezdirecek. Çünkü o kadar büyük bir saraymış ki o, insan, yanında bir rehber yoksa kaybolabilirmiş.”

Myriam bu hikâyeleri dinler ve ölümün hiç de kötü bir şey olmadığını düşünürdü.

* İngiliz din adamı ve tarihçi Monmouth'lu Geoffrey'nin Britanya tarihi üzerine notlarında ve Kral Arthur destanlarında adı geçen Britanya krallarından biri. (ç.n.)